

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124075840/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

vis haabløs Resignation — i det mindste for Herrerens Vedkommende. Blandt Damerne var nogle Fanatikere (de to gamle Ladies, der gerne vilde have kvait Papegøjen), nogle tog Sagen paa en praktisk, engelsk Maade som en god, gammel Skik, som alle fulgte, og som de ogsaa vilde følge, og nogle ganske enkelte læste lidt i en Salmebog, gik da op og ned ad Dækket, saa' ud ganske som sædvanligt, lo, talte og fortafte, at de glædede sig over det smukke Vejr, over Vorherre, som ikke lod det blæse, og for Resten over alt muligt andet godt og glædeligt i Verden.

Hvis det havde kunnet være tænkeligt, at denne lille Minoritet kunde have vundet Sejr over de andre, da havde vi maaske endog faaet lidt Musik — foruden Salmesangen, da var Bordbønnen over Middagsmaden maaske ikke bleven læst fuldstændig saa degnemæssigt, da havde maaske Konversationen over og efter Bordet ikke udelukkende været bemægtiget af de to gamle, religiøse og meget stridbare Damer, da havde maaske hele Selskabets skinhelige Hvissen været afløst af en ærlig „Talen fra Leveren“, — da havde kort sagt meget af det været anderledes, som nu har drevet mig hen i en Krog med min Pen og Skrivemappe, meget af det, som jeg havde Lyst til i endnu stærkere Udtryk at beklage mig over — hvis jeg ikke frygtede for, selv derhjemme i Danmark, at blive anset for en Polly, der spotter Sabbathen.

Newcastle on Tyne.

Mandag.

Hvorledes det saa blev Aften i Gaar, skal jeg ikke kunne sige Dig. Men den kom dog, og med den kom ogsaa lidt Søbrise; Solen morede sig med at anstille Farveeksperimenter gennem Skyerne, Landet trædte frem, højt og skarpt, det var Flamborough Head, mod hvis stejle Kridtklinter Søen brød sig, og hvis to melankolske Fyrtaarne ragede mørke op over den nøgne Aas. Det var tydeligt at mærke, hvorledes Rejsen nærmede sig sin Ende. Der kom endogsaa en Slags Samtale i Gang paa Dækket, hvori selv Kaptajnen deltog, og som fornemlig drejede sig om Fyrtaarne, Storme, Vinterture, daarlige Kamin-kul, vandtætte Overfrakker, o. a. desl. Saa længe Konversationen holdt sig indenfor disse mere eller mindre maritime Grænser, deltog jeg med Iver deri, men uheldigvis skulde netop Kaptajnen ved ikke længe efter at pege ind imod Skarborough, hvis Lys man saa' blinke paa Kysten, fuldstændig forandre Samtalens Retning. Det at nævne noget fashionabelt, og tilmed et saa fashionabelt Badested som Skarborough, skal aldrig undlade at gøre sin bestemte, uforanderlige Indfyldelse gældende paa de „uafhængige“ Briter, og Indflydelsen viste

sig ogsaa straks her i denne Kreds. En 5—6 adelige Navne blev i en kort Tid nævnede, man spurgte, om den eller den Lord laa ved Badet i Aar, man saa' ud, som om man selv havde en Krone paa sin Karet-dør, man skottede til sin Nabo for at se, om han ogsaa saa' tilstrækkelig fin ud for Selskabet, kort sagt, der udbredte sig en vis Duft af Noblesse over disse Probenreutere, unge Jurister, Handelskommis'er og afdankede Officerer, der gjorde et uimodstaaelig komisk Indtryk paa mig, men som tillige foraarsagede mig en vis kvalm Fornem-melse, omtrent som efter at have sunket noget ildesmagende.

Det er muligt, at jeg ikke har Lov til at lade mig irritere, naar jeg i Parktiden møder disse lange Rækker af Lordernes Vogne, virkelige Lords Vogne, fra den virkelige Westend, der stænke Snavset i Regent-Street, Piccadilly og Rotten-Row helt op over Hovederne af de uprivilegerede Fodgængere. Jeg vil indrømme, at det ikke har Lov til at afficere mig saa stærkt, som det maaske gør, naar jeg træffes af et af disse kolde, uforklarligt overlegne Blik fra Mylord eller Mylady inde i Vognen, eller af et af disse aldeles uengivelig uforskammede Blik fra Kusk eller Tjener paa Bukken, hvilke samme Individuer med deres veludstoppede hvide Lægge, pudrede Haar og vandkæmmede Kinds-kæg vilde afgive et udtømmeligt Emne for folkelig Fornøjelse — naar kun Folket selv kunde se det morsomme deri. Det er endvidere muligt, at jeg slet ikke havde Ret, og at jeg aldeles ikke kunde støtte det paa nogen Fornuftgrund, naar jeg ved en tilfældig Revolution her i England vilde give Londonermobben Medhold i, at den rev disse Herrer og disse Tjenere ud af de forgyldte Karosser og satte dem paa halv Kost og lod dem gaa til Fods som andre dødelige og ydmygede det overlegne Blik og dunkede Puderet ud af Hovederne og Hovmoden ud af Hjertet.

Jeg vil indrømme det altsammen. Men til Gengæld vil jeg have Lov til at ærgre mig og til at udtale min Ærgrelse, hver Gang jeg træffer paa disse stakkeis Snobber (hvoraf det vrimler her i England), der bruge Moskussens fra Bond-Street, der ved enhver Lejlighed vise det Kort frem, som en eller anden ung Lord efterlod paa Kollegiet, og som ved skødesløs Slentren, dumme Bemærkninger, blaserte Bevægelser og idiotiske Ansigtsforvridninger sætte en Ære i at efterabe de „virkelige“ unge adelige Drivere, der i Følge Navnet henhøre til Englands berømmelige Adelslægter, men som selv er til Latter og Adspredelse hos det engelske, intelligente Aristokrati, samtidig med at de afgive ydede ugenlige Karrikaturer for „Punch“, „Judy“ og „Fun“.

Hvorledes det altsaa var blevet Aften i Gaar, skal jeg som sagt ikke kunne sige; men Aften blev det, og Nat blev det ogsaa. Stewarden havde sagt mig, at vi vilde være ved Tynemouth omtrent Kl. 3, og